

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **MULTIAGRO v. o. s. Slatina**, se sídlem Slatina 116, Slatina, zastoupené advokátem JUDr. Michalem Pacovským, se sídlem Čelakovského sady 433/10, Praha 2, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2019, č. j. PPR-36409-5/ČJ-2018-990450, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 20. 11. 2019, č. j. 52 A 51/2019-65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, pracoviště Pardubice (dále jen „krajské ředitelství policie“) usnesením ze dne 31. 10. 2018, č. j. KRPE-91615-34/ČJ-2017-1700IY-OD, zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o povolení provozování soukromé střelnice v Bradlecké Lhotě, neboť žalobkyně neodstranila vady této žádosti spočívající v nepředložení platné listiny prokazující oprávnění užívat dotčené nemovitosti jako střelnici podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o zbraních), ve znění do 29.

1. 2021 (dále jen „zákon o zbraních“). Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a usnesení krajského ředitelství policie potvrdil.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Jako předmět sporu v dané věci definoval otázku, zda rozhodnutí Vojenského stavebního úřadu ze dne 14. 11. 1980, č. j. 101-24-424 (dále jen „rozhodnutí VSÚ“ nebo „kolaudační rozhodnutí VSÚ“), které žalobkyně ke své žádosti přiložila, je či není listinou ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, jež prokazuje oprávnění užívat nemovitost jako střelnici, popř. zda lze tuto listinu nahradit výpisem z katastru nemovitostí. Vojenský stavební úřad uvedeným rozhodnutím povolil tehdejšímu vojenskému útvaru 8022 Jičín trvalý provoz (užívání) pěchotní střelnice Jičín – Bradlecká Lhota za podmínek projektové dokumentace, přejímacího zápisu a provozního řádu pěchotní střelnice č. j. 02616/79. Krajský soud poznamenal, že střelnice Bradlecká Lhota byla původně vojenskou střelnicí a že povinnosti provozovatele zavazovaly přímo příslušné velitele. Dále poukázal na zákonnou výjimku uvedenou v § 1 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních, podle níž se na střelnice provozované Ministerstvem obrany a ozbrojenými silami České republiky zákon o zbraních nevztahuje a je proto podle něj jednoznačné, že se tento zákon vztahuje na povolení a provozování střelnic soukromými subjekty. Pokud žalobkyně hodlá jako soukromá osoba provozovat střelnici pro zájmové či komerční účely, pak podle krajského soudu musí splňovat podmínky pro zřízení a provozování střelnice podle zákona o zbraních a nemůže se dovolávat údajné kontinuity povoleného provozu bývalé pěchotní vojenské střelnice.

[3] Jednou z náležitostí žádosti o povolení provozování soukromé střelnice je podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních listina prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Rozhodnutí VSÚ však takovou listinou s ohledem na účel zákona i obsah samotného rozhodnutí není, neboť to je povolením k trvalému provozu (užívání) pěchotní střelnice za podmínek zavazujících přímo příslušné velitele. Rovněž z historického kontextu vydání rozhodnutí je podle krajského soudu zjevné, že se nemohlo vztahovat ke zprovoznění a užívání 39střelnice soukromým subjektem, neboť provozování soukromé střelnice tehdejší právní úprava nepřipouštěla. Krajský soud se rovněž ztotožnil se žalovaným v tom, že z předmětné kupní smlouvy nelze dovodit, že by pěchotní střelnice v Bradlecké Lhotě byla na žalobce převedena jako střelnice provozovaná podle § 52 zákona o zbraních, a ztotožnil se rovněž s jeho závěrem, že se jedná o nově zřizovanou střelnici soukromým subjektem a je tudíž zapotřebí předložit kolaudační rozhodnutí nebo obdobnou listinu, kterou se povoluje užívání stavby k určenému účelu podle stavebního zákona. Jelikož žalobkyně žádnou takovou listinu nepředložila, postupovalo krajské ředitelství policie správně, pokud řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavilo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní dovozovala vadu nedostatečného dokazování v soudním řízení a nesprávnost závěru správních orgánů a krajského soudu, podle kterého předložené rozhodnutí VSÚ není listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu

pokračování

§ 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních. Toto (kolaudační) rozhodnutí je podle stěžovatelky bezvadným správním aktem vydaným příslušným stavebním úřadem v souladu s tehdy platným zákonem č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Zákonná úprava kolaudace podle dřívějšího a současného zákona je přitom totožná. Z hlediska zákonných požadavků tedy nedošlo ke změně a kolaudační rozhodnutí splňuje nároky, které na ně klade zákonný odkaz v zákoně o zbraních. Jestliže bylo toto kolaudační rozhodnutí vydáno v souladu s tehdy platným stavebním zákonem a nebylo doposud zrušeno, má stěžovatelka za to, že splnila svou povinnost a předložila listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.

[5] Stěžovatelka také poukázala na změnu zákona o zbraních provedenou zákonem č. 229/2016 Sb., který novelizoval § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních do nyní rozhodného znění. Původně toto ustanovení ukládalo žadateli, aby k žádosti o povolení provozování střelnice připojil kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu, je-li potřebné podle zvláštního právního předpisu. Podle důvodové zprávy se však jedná pouze o „[f]ormální úpravu textu upřesňující dosavadní ustanovení, neboť kolaudační rozhodnutí (resp. souhlas) nemusí být s ohledem na další postupy dle stavebního zákona ve všech případech zřizování střelnic vydáváno.“ Z toho podle stěžovatelky vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit provozovateli předložit k žádosti i jiné podklady, z nichž vyplývá oprávnění užívat nemovitost jako střelnici.

[6] Stěžovatelka má rovněž za to, že stavební zákon č. 50/1976 Sb. nijak neomezoval platnost kolaudačních rozhodnutí na konkrétní uživatele. Úvaha krajského soudu o tom, že předložené kolaudační rozhodnutí se nemohlo vztahovat na zprovoznění a užívání střelnice soukromým subjektem, neboť to tehdejší právní úprava nepřipouštěla, nemá oporu v zákoně. Samotný zákon č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu totiž předpokládal v § 17 provozování střelnic nevojenskými osobami. Stejně tak podle stěžovatelky nemá oporu v zákoně ani závěr krajského soudu, že kolaudační rozhodnutí vydané vojenským stavebním úřadem nemůže platit pro civilní střelnici. Krajský soud v této souvislosti poukázal na vojenské předpisy Zák1-1 a Stav-1-1 a v nich stanovené povinnosti, jež podle něj nelze přenést na civilní osobu. Kdyby však krajský soud provedl řádné dokazování, tak by podle stěžovatelky zjistil, že kromě této jediné podmínky všechny ostatní podmínky kolaudačního rozhodnutí VSÚ dotčené nemovitosti splňují. Předpis Zák1-1 byl základním řádem vojenské služby obsahující např. povinnost níže postaveného zdravotníka výše postaveného, apod. Předpis Stav-1-1 byl základním předpisem o údržbě staveb a neupravoval tedy nic, co by nebylo zakotveno v obecných předpisech pro ostatní stavby. Krajský soud podle stěžovatelky pochybil, pokud smísil obor stavebně technických předpisů s předpisy z oboru bezpečnosti. Kolaudace totiž posuzuje výhradně stavebně technický stav s ohledem na zbraně, které budou na střelnici používány. Hledisko bezpečnosti pak podle stěžovatelky plně leží na posouzení orgánů policie. Stěžovatelka má tedy za to, že ke změně účelu nedošlo, pouze se změnil uživatel.

[7] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány ani soud neprovedly dostatečné dokazování ohledně totožnosti skutkových okolností. Krajský soud v bodě 11 napadeného rozsudku uvedl, že „je nepochybné, že se nejedná o skutkově obdobné případy, a proto se nelze důvodně dovolávat srovnatelnosti toho, že v případě převodu obytných domů (z vlastnictví státu na soukromý subjekt) nebyla k dalšímu užívání zapotřebí rekolaudace (...)“, avšak

v tomto směru podle stěžovatelky neprovedl žádné dokazování. Správní orgány rovněž podle stěžovatelky nebyly oprávněny učinit závěr, že rozhodnutí VSÚ není kolaudačním rozhodnutím ve smyslu zákona o zbraních, neboť nemohou posuzovat platnost kolaudačního rozhodnutí, které je veřejnou listinou.

[8] Stěžovatelka konečně namítla i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku i správních rozhodnutí. Krajské ředitelství policie řízení zastavilo s tím, že rozhodnutí VSÚ nesplňuje náležitosti podle zákona o zbraních. Nezabývalo se však otázkou, zda splňuje náležitosti podle stavebního zákona. Těmito okolnostmi se nezabýval ani soud a není tedy podle stěžovatelky jasné, jakými úvahami se správní orgány a posléze i soud řídily při hodnocení zprávy stavebního úřadu. Není však zřejmé ani to, z jakého skutkového stavu sám stavební úřad vycházel a co na dané stavbě hodnotil. Soud (a před ním ani správní orgány) tedy podle stěžovatelky nevyložil, co konkrétně je v rozporu s požadavky bezpečného provozování střelnice.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kolaudační rozhodnutí VSÚ nelze s ohledem na zásadní změny stavebního práva od roku 1980 a rovněž s ohledem na obavu ze zásadních dispozičních změn terénu, statického stavu budov, možného uložení energetických sítí, apod., považovat za trvale platné. „Nekonečnou platnost“ podle žalovaného nemá toto rozhodnutí také proto, že objekt (střelnice) přechází z majetku státu na soukromý subjekt, na který nepřechází práva kdysi přiznaná Ministerstvu obrany. Krajské ředitelství policie je podle § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních oprávněno posoudit, zda předložená listina je listinou prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici. Základem řízení o povolení provozu střelnice je shromáždění podkladů prokazujících, že nemovitost lze jako střelnici provozovat a zda tomu nebrání okolnosti vymezené stavebním řízením. Požadovanou listinu žalobkyně nepředložila, krajské ředitelství policie proto podle žalovaného postupovalo správně, pokud řízení zastavilo. Na tento následek ostatně prvostupňový správní orgán žalobkyni upozornil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a v rozsahu uplatněných námitek. Vady, ke kterým by musel přihlédnout z úřední povinnosti, přitom neshledal.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že téměř totožnou věcí se zabýval v rozsudku ze dne 4. 5. 2022, č. j. 6 As 294/2021-35. Předmětem posouzení byly v zásadě stejné otázky, jaké vznesla stěžovatelka i v projednávané věci. Se závěry tohoto rozsudku přijatými šestým senátem se třetí senát Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, a proto z nich v předložené věci vychází.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla neumožňuje soudu přezkoumat námitky věcného charakteru a bez dalšího proto vede k jeho zrušení. Ačkoli

pokračování

to stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně neformulovala, z obsahu námitky je zřejmé, že napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Touto vadou přitom trpí takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou ze stěžejních žalobních námitek (srov. např. rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), nebo z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Krajský soud v napadeném rozsudku správně upozornil, že není úkolem soudu odpovědět na každou dílčí žalobní námitku; stačí, pokud se vypořádá s obsahem a smyslem žalobní argumentace. Vypořádání stěžejních námitek totiž konzumuje vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, či ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[14] Skutečnost, že se krajský soud nezabýval otázkou, zda rozhodnutí VSÚ splňuje náležitosti podle stavebního zákona a že nevyložil, co konkrétně je v rozporu s požadavky bezpečného provozování střelnice nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Podstatou sporu byla otázka, zda rozhodnutí VSÚ je či není listinou ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, která stěžovatelku opravňuje k provozování nemovitosti jako střelnice. Na tuto otázku přitom krajský soud odpověděl, když s odkazem na příslušná ustanovení zákona o zbraních uvedl, že se tento zákon vztahuje jen na povolení a provozování střelnic soukromými subjekty a nikoli na zřizování a provozování střelnic Ministerstvem obrany či ozbrojenými silami, a proto se stěžovatelka nemůže odvolávat na údajnou kontinuitu povoleného provozu bývalé pěchotní vojenské střelnice. S odkazem na rozhodnutí žalovaného rovněž uvedl, že z kupní smlouvy nelze dovodit skutečnost, že by bývalá pěchotní střelnice byla na stěžovatelku převedena jako střelnice provozovaná podle § 52 zákona o zbraních, z čehož (implicitně) vyplývá, že ani výpis z katastru nemovitostí touto listinou být nemůže. Krajský soud tedy v odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, proč má za to, že stěžovatelka k žádosti nepředložila požadovanou listinu, a v souladu s konstantní judikaturou se tak zabýval podstatou žalobní argumentace, kterou řádným způsobem vypořádal.

[15] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani v tom, že by na zákonnost napadeného rozsudku mohla mít vliv skutečnost, že krajský soud nevyložil, jakými úvahami se řídil při hodnocení vyjádření Městského úřadu Lomnice nad Popelkou (dále jen „městský úřad“) ze dne 13. 8. 2018 (založeného ve správním spise – pozn. NSS). Krajský soud vyjádření městského úřadu v napadeném rozsudku citoval a reprodukoval i důvody, které městský úřad k tomuto vyjádření vedly. Poukázal rovněž na skutečnost, že toto vyjádření obdržela i stěžovatelka. Nejvyšší správní soud nemá za to, že bylo ze strany správních orgánů a krajského soudu nutné vyložit, jaký dopad má toto vyjádření na posuzovanou věc. Městský úřad zcela jednoznačně uvedl, že bývalou pěchotní střelnicí nelze užívat jako komerční střelnici bez nového projednání v územním a stavebním řízení, jehož výsledkem bude kolaudační rozhodnutí, neboť území není jako střelnice užíváno více než 20 let a stavebně technický stav stavebních objektů neodpovídá současným technickým požadavkům na stavby, ani podmínkám pro bezpečné užívání území. Městský úřad přitom tento závěr učinil na základě kontrolní prohlídky k ověření stavby podle

předložené dokumentace skutečného provedení stavby vypracované D. R. (01/2018) a stavbu v záznamu o kontrolní prohlídce, jenž byl součástí dotčeného vyjádření, důkladně popsal. Námitka nepřezkoumatelnosti a námitka, že by nebylo zřejmé, z jakého skutkového stavu městský úřad vycházel a co na dané stavbě hodnotil, je tedy nedůvodná.

[16] Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány ani soud neprovedly dostatečné dokazování ohledně totožnosti skutkových okolností. Nejvyšší správní soud v bodě 7 tohoto rozsudku shrnul, že krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že „*je nepochybné, že se nejedná o skutkově obdobné případy a proto se nelze důvodně dovolávat srovnatelnosti toho, že v případě převodu obytných domů nebyla k dalšímu užívání zapotřebí rekolaudace (...)*“. Stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že v tomto směru neprovedl žádné dokazování. Má rovněž za to, že správní orgány nebyly oprávněny učinit závěr, že rozhodnutí VSÚ není kolaudačním rozhodnutím ve smyslu zákona o zbraních, neboť nemohou posuzovat platnost kolaudačního rozhodnutí, které je veřejnou listinou. Úvahu, že se nejedná o obdobné případy, krajský soud učinil na podkladě stěžovatelčiny námitky, že předložený případ je obdobný užívání obytných domů, garáží a jiných objektů, které původně užívalo Ministerstvo obrany a které jsou i nadále bez rekolaudace užívány k soukromým účelům. Nejvyšší správní soud neshledává, že by tato úvaha nutně vyžadovala provést dokazování či podrobnější argumentaci. Krajský soud poukázal na vojenský nekomerční účel, který střelnice původně měla, a na komerční využití, jež stěžovatelka se střelnicí aktuálně zamýšlí, a konstatoval, že stěžovatelčina argumentace pomíjí společenskou důležitost řádné regulace zprovoznění a užívání střelnice soukromým subjektem. S ohledem na bezprostřední bezpečnostní rizika, jež jsou spojena s používáním zbraní, je podle Nejvyššího správního soudu zcela zjevné, že převod vojenské střelnice na soukromý subjekt nelze stavět na roveň převodu obytného domu či garáže z vlastnictví státu do vlastnictví soukromé osoby, neboť užívání obytných domů a garáží s sebou nenese žádné přímé (bezprostřední) bezpečnostní riziko. Za této situace proto krajský soud nepochybil, pokud k tomuto dokazování neprováděl.

[17] Nedůvodná je i námitka, že správní orgány nebyly oprávněny posuzovat platnost rozhodnutí VSÚ. Předně je třeba uvést, že správní orgány neposuzovaly platnost, respektive zákonnost tohoto kolaudačního rozhodnutí, neboť předmětem jejich hodnocení byla pouze otázka, zda z této listiny vyplývá oprávnění užívat nemovitost jako civilní střelnici. Oprávnění posoudit předloženou listinu z tohoto hlediska přitom správním orgánům ukládá sám zákon o zbraních v rámci svěřené pravomoci rozhodovat o žádosti o povolení k provozování (civilní) střelnice. Správní orgány proto nevybočily z mezí své působnosti, pokud zkoumaly obsah předložené listiny a s ohledem na stanovený vojenský účel užívání dotčené nemovitosti uzavřely, že z ní oprávnění k užívání jako civilní střelnice nevyplývá.

[18] V souvislosti se zbývajícími námitkami lze stěžovatelku odkázat na rozsudek č. j. 6 As 294/2021-35. Nejvyšší správní soud, jak již výše uvedl, se v něm zabýval téměř totožnými námitkami. Stěžovatelka nabyta nemovitosti, které mají sloužit k provozování střelnice Bradlecká Lhota, od Ministerstva obrany, tedy od subjektu, který podle § 1 odst. 3 písm. e) zákona o zbraních zřizuje a provozuje střelnice mimo působnost tohoto zákona. Rozhodnutí VSÚ povoluje užívat střelnici veliteli vojenského útvaru 8022 Jičín, kterého také určuje za provozovatele a ukládá mu za povinnost mj. užívat střelnici

pokračování

v souladu s interními normativními akty (vojenskými předpisy) Zákl 1-1 a Stav 1-1. Z tohoto rozhodnutí je tedy zřejmé, že střelnice Bradlecká Lhota byla zřízena a povolena k užívání jako pěchotní střelnice pro výcvik vojáků Československé lidové armády a byla tedy vojenským zařízením a nikoli střelnicí určenou pro veřejnost. Pro posuzovanou věc je významné, že se zbraněmi a střelivem bylo na této střelnici vždy nakládáno podle vojenských postupů a předpisů, neboť všechny relevantní verze zákona o zbraních a střelivu ze své působnosti vylučují zbraně a střelivo užívané ozbrojenými silami [viz § 13 zákona č. 162/1949 Sb., účinného v době původního povolování střelnice, § 15 a § 42 zákona č. 147/1983 Sb., o zbraních a střelivu, § 2 zákona č. 288/1995 Sb., o střelných zbraních a střelivu (zákon o střelných zbraních), a § 1 odst. 3 písm. a) současného zákona o zbraních].

[19] V důsledku změny vlastníka a potenciálního provozovatele střelnice z Ministerstva obrany na soukromou osobu došlo k přesunu střelnice a režimu na ní užívaných zbraní do právního rámce, který původní stavební dokumentace nezohledňuje a ani jej zohledňovat nemůže. Rozhodnutí VSÚ proto s ohledem na takto zásadní změnu poměrů nelze považovat za listinu prokazující oprávnění užívat nemovitost jako střelnici ve smyslu § 52 odst. 4 zákona o zbraních.

[20] Třetí senát Nejvyššího správního soudu souhlasí se šestým senátem i v tom, že posuzovaná střelnice již není stavbou důležitou pro obranu státu, u které by podle § 16 odst. 2 písm. a) stavebního zákona vykonávalo působnost stavebního úřadu Ministerstvo obrany. Střelnice Bradlecká Lhota proto spadá do působnosti obecného stavebního úřadu, jímž je podle § 13 odst. 1 písm. d) stavebního zákona městský úřad. Jak soud uvedl v bodě 15 tohoto rozsudku, z vyjádření městského úřadu vyplývá, že území a stavby někdejší vojenské střelnice nelze užívat jako komerční střelnici, neboť toto území není jako střelnice užíváno více než 20 let a stav objektů neodpovídá současným požadavkům na stavby ani podmínkám pro bezpečné užívání stavby. K provozování střelnice je proto podle městského úřadu nutné nové projednání v územním a stavebním řízení, jehož výsledkem musí být „*pravomocné kolaudační rozhodnutí*.“ I toto vyjádření potvrzuje, že došlo k zásadní změně poměrů, a proto rozhodnutí VSÚ v současné době k povolení provozování střelnice Bradlecká Lhota nepostačuje.

[21] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku odmítl rovněž námitku, že zákonná úprava kolaudace je v současném stavebním zákonu stejná, jako byla ve stavebním zákonu č. 50/1976 Sb. Úprava je sice v principu stejná, ale to není v posuzované věci podstatné, neboť určený účel, k němuž rozhodnutí VSÚ povolilo užívání stavby střelnice Bradlecká Lhota, doznal zásadních změn. Účelem pěchotní střelnice Bradlecká Lhota byl výcvik vojáků, zatímco záměrem stěžovatelky je provozování střelnice k podnikatelským účelům. Vojenského provozovatele střelnice zavazují také interní vojenské předpisy a případné rozkazy, kterým „civilní“ subjekt nepodléhá. To se v posuzované věci konkrétně projevuje tak, že rozhodnutí VSÚ určuje za provozovatele střelnice velitele daného vojenského útvaru, který musí při provozu dbát nejen vojenských předpisů Zákl 1-1 a Stav 1-1, ale i podmínek užívání pěchotní střelnice stanovených v projektové dokumentaci přejímacího zápisu a provozního řádu pěchotní střelnice č. j. 02616/79.

[22] Na uvedené nemá vliv ani novelizace § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, na kterou stěžovatelka rovněž odkazuje. Je pravda, že rozhodné znění tohoto ustanovení umožňuje prokázat oprávnění užívat nemovitost jako střelnici i jinou listinou než kolaudačním rozhodnutím. Stěžovatelka však žádnou takovou listinu nepředložila a argumentovala pouze kolaudačním rozhodnutím VSÚ, pro které platí to, co je uvedeno výše.

[23] Pro posouzení není relevantní ani to, že § 17 zákona č. 162/1949 Sb., o zbraních a střelivu, předpokládal provoz střelnic také nevojenskými osobami. Střelnice Bradlecká Lhota byla provozována vojenským útvarem, takže existence případných dalších civilních střelnic je pro hodnocení této věci bez významu. Krajský soud sice v napadeném rozsudku uvedl, že v době vydání rozhodnutí VSÚ právní úprava nepřipouštěla provozování střelnic soukromým subjektem, což označil za dostatečný argument, proč toto rozhodnutí nemůže být listinou ve smyslu § 52 odst. 4 písm. a) zákona o zbraních, toto částečné pochybení však zákonnost napadeného rozsudku neovlivňuje. Krajský soud totiž svůj závěr o tom, že rozhodnutí VSÚ není listinou prokazující oprávnění provozovat nemovitost jako střelnici, nezaložil výhradně jen na zjištění, že právní úprava rozhodná v době vydání rozhodnutí VSÚ soukromé provozování střelnic neumožňovala, ale odůvodnil jej i odkazy na konkrétní ustanovení zákona o zbraních a poukazem na změnu účelu posuzované střelnice. Toto odůvodnění přitom Nejvyšší správní soud shledal dostatečným a relevantním.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů uzavírá, že napadený rozsudek krajského soudu je zákonný, a proto kasační stížnost proti němu podanou podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci úspěšný, prokazatelné náklady mu však nad rámec běžné úřední činnosti v souvislosti s řízením o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu